

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΤΥΠΟΣ»
Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

~~~~~  
= = Γραφεία, Σοφοκλέους 3 = =  
~~~~~

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

*Εσωτερικού: Έτησία Δρ. 20.— Έξάμηνη Δρ. 10.—

*Εξωτερικού: » Φρ. 25.— » Φρ. 15.—

Κάθε φύλλο λεπτά 40

*Αγγελιαί και διαφημίσεις δραχ. 2 ὀ σίχλος.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ

ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο μας δημοσιέψαμε μεταφρασμένο το κήρυγμα του Γάλλου συγγραφέα Ρομάν Ρολλάν προς τους διανοούμενους ὄλου του κόσμου. Είναι ένα εὐγενικό ἀληθινὰ κήρυγμα, μιὰ ἀψηλὴ ἀνθρωπιστικὴ χειρονομία ἐνὸς διαλεχτοῦ πνευματικοῦ παιδιοῦ τῆς Γαλλίας, ποὺ ἔρχεται σὰ μιὰ ἀψηλὴ διαμαρτυρία νὰ τονίσει τὰ δικαιώματα ποῦχει τὸ Πνεῦμα νὰ παραμείνει λεύτερο ἀπὸ κάθε δουλικὸ περιορισμό, ἀπὸ κάθε ἀλυσίδα ποὺ θάθελε νὰ τὸ κάνει ὑπηρετικὸ ξένων, ταπεινῶν σκοπῶν. Τὸ πνεῦμα, λέει ὁ ὑπέροχος Γάλλος, ἔχει δικαίωμα νὰ παραμείνει λεύτερο καὶ μιὰ μόνο ὑποχρέωση γνωρίζει, νὰ διατηρήσει τὸ φῶς καὶ νὰ δουλέψει γιὰ τὴν εὐτυχία ὄλων ἀνεξαιρέτα τῶν ἀνθρώπων. Γιὰ νὰ πετύχει αὐτὸς ὁ ἀψηλὸς σκοπός, πρέπει νὰ συνεργαστοῦνε ὄλοι οἱ διανοούμενοι, ἀδιάφορο σὲ τί πατρίδα ἀνήκουνε ὁ καθένας, ξεχνώντας μιὰ μίση τὰ τεχνητὰ ποὺ δημιουργηθήκανε γιὰ νὰ τοὺς χωρίσουνε, σὲ μιὰ πιστὴ ἀδερφικὴ συνεργασία. Ἐνα τέτοιο κήρυγμα ἀψηλοῦ ἀνθρωπισμοῦ θάπρεπε νὰ τὸ προσέξουνε, ξεχωριστὰ κ' οἱ δικοὶ μας διανοούμενοι καὶ γενικὰ κάθε ἀληθινὰ μορφωμένος ἀνθρώπος. Ὡς τόσο τὸ ὑπέροχο αὐτὸ κήρυγμα πέρασε ἀπαρατήρητο. Ὅξω ἀπὸ τὰ σοσιαλιστικὰ φύλλα, ὄλα τὰ ἄλλα φύλλα τὸ ἀγνόησανε. Οἱ ἔξυπνοι χρονογράφοι μας, ποὺ ἐξονυχίζουνε ὄλα τὰ ζητήματα, δὲ βρήκανε νὰ γράψουνε λέξη. Φυσικὰ ἔνα τέτοιο θέμα, ποῦ νὰ δώσει ἀφορμὴ νὰ λάμψει ἢ εὐφύια τους. Ἄν εἶταῖνε νὰ τὸ κοροϊδέψουνε, μάλιστα. Τέτοια θέματα δὲν συμπεριλαμβάνονται βλέπετε στὸν αἰώνιο κύκλο ὄπου ἀντλεῖ τὰ θέματά της ἡ ἀψηλὴ Ἀθηναϊκὴ ἀρθρογραφία κ' ἀκονίζει τὸ πνεῦμά της ἡ λεπτή, ἡ ἀφραστὴ Ἀττικὴ χρονογραφία, ποὺ τόσο εὐδοκμεῖ κάτω ἀπὸ τὸ λεπτὸ, γαλανὸ οὐρανὸ τῆς Ἀττικῆς γῆς.

ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ

ΜΙΑ ἔκδοσι ζωγραφικῆς διοργανώθηκε γιὰ τὴ διαφήμιση τῶν Ἑλληνικῶν τοπειῶν ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, καὶ μερικοὶ πίνακες Ἑλλήνων ζωγράφων βραβευθήκανε καὶ ἀγοραστήκανε ἀπὸ τὸ ἴδιο Ὑπουργεῖο γιὰ νὰ τυπωθοῦνε καὶ νὰ κυκλοφορήσουνε στὴν Εὐρώπη, ποὺ ἀγνοεῖ ἀκόμα καθολοκληρία τίς ὁμορφιές τῆς χώρας μας. Τὸ μέτρο αὐτὸ τῆς ἐπίσημης ἐνθάρρυνσης καὶ ἀναγνώρισης τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης, δὲν εἶναι δυνατὸ παρὰ νὰ τὸ χειροκροτήσει κάθε ἀνθρώπος ποὺ θέλει νὰ βλέπει τὴν τέχνη τῆς πατρίδας του νὰ βρῖσκει μιὰ πατριωτικὴ προστασία ἀπὸ τὸ ἐπίσημο Κράτος στὰ πρῶτα θήματά της. Μόνον ἔνα ἔχουμε νὰ ἐξιώσομε. Ἡ ἐνθάρρυνσι αὐτὴ νὰ εἶναι συστηματικὴ καὶ γενικὴ. Κάθε καλλιτεχνικὸ στοιχεῖο ποὺ κἀνὶ ὑπόσχεται, νὰ εἶναι βέβαιον πὸς θὰ βρεῖ τὴν ὑποστήριξη ποὺ τοῦ χρειάζεται καὶ δὲ θὰ εἶναι ἀναγκασμένον νὰ κάνει σκληρὸν ἀγῶνα μὲ τὴ βιοπάλη γιὰ νὰ συντηρηθεῖ στὴ ζωὴ, ὑποχρεωμένον πολ-

λές φορές, σὲ στιγμὲς ἀνθρώπινες, φυσικῆς λιποψυχίας, νὰ κατεβαίνει σὲ συβιβασμούς και ὑποχώρεσες, πού δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀληθινὴ προδοσίᾳ τῆς Τέχνης. Βέβαια, ἡ μεγαλοφυΐα δὲν μπορεῖ παρὰ στὸ τέλος νὰ θριαμβέψει, ὅσα ἐμπόδια κι ἂν τῆς τύχουνε. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος νὰ ἐμπιστευτεῖ τὸ Κράτος στὴ δύναμη τῆς μεγαλοφυΐας. Τὸ Κράτος ἔχει ὀρισμένα καθήκοντα ἀπέναντι στὴν Ἑλληνικὴ Τέχνη, νὰ τὴν προστατέψει και νὰ τὴν καθοδηγήσει δίχως βέβαια ἐγκληματικούς περιορισμούς, πού θὰ μπορούσανε νὰ ἐκμηδενίσουνε τὴ λεύτερη, φυσικὴ ἀνάπτυξή της, και τὰ καθήκοντα αὐτὰ πρέπει σὲ κάθε στιγμῇ νὰ δείχνει πὼς τὰ ἀναγνωρίζει και τὰ συναισθάνεται.

ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ

Δίγω ἑδωπέρα και σκοπεύω νὰ κάνω τὸ ἴδιο ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ἂν δὲ θάναί βαρετὸ στοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Νουμά», σύντομη ἐρμηνεία ἢ δοκιμὴ ἐρμηνείας γιὰ διάφορα νεο-ἑλληνικὰ οἰκογενειακὰ ὀνόματα, ὅπως μοῦρ-χουνται στὸ νοῦ δίχως καμμιά σειρά και τάξη*.

ΣΚΙΑΣ. Δὲν πρόκειται (περὶ ὄνου οἰκίας) εἶναι τὸ τούρκικο *εσκιὰ* — κακοῦργος, φονιάς, ληστής.
ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ (Κρητικός). Ἄπ' τὸ βενέτικο *Dandolo*, μὲ ἀφομοίωση τῆς β' συλλαβῆς: Τάνταλος—ίδης.

ΚΟΤΣΟΒΙΛΛΗΣ.— Ἐκεῖνος πού ἔχει κομμένο τὸ «βιλλίν». Βιλλίν εἶνε ἐκεῖνη ἡ λέξη και τὸ προῖμα, ἀπ' ὅπου παράγουν μερικοὶ τὸ Βιλλαράς. Ἐπίσης **ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΟΠΟΥΛΟΣ** ἀπὸ *Κουτσομύτης* — Κοφομύτης, Ρινόμητος — **ΚΟΥΤΖΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ** (Σμύρνη) ἀπὸ *Κουτζαύτης* — μὲ κομμένο τὸ αὐτί. Κτλ. Πρὸ. και **ΚΟΥΦΑΧΕΙΛΗΣ** (Μαγνησία).

ΝΕΡΟΚΛΕΙΤΗΣ.— Ὀνειροκρίτης. Ὅποιοι πρωτονομάσθηκε ἔτσι φαίνεται θὰ ξηγηθοῦσε ἐνεργατα.

ΔΙΓΚΑΣ.— Ἄντις Ντίγκας, ἀπὸ *Κωνοσιανίτος* — Ντίνος — ΝτίνΚΑΣ. Ὅπως *Στάγκας* (και *Στάγκος*) ἀπὸ *ΣΤΑΝ* Ἰολαός, *Τάγκας* και *Τάγκος* — *Ταγκόπουλος* ἀπὸ *Θάνος*, πιστεύω μὲ τὴν ξένη προφορά του (ἔξδν ἂν εἶναι ἀπὸ κάποια *Τουρκέδος* ἢ *ΚαπεΤΑΝος*): *Τράγγας*, ἀπὸ *Τρανός*, ὄν. βαφτ. (ἔξδν ἂν εἶναι ἴδιο μὲ τὸ *Δημητράκης* — *Τράκας* ἢ ὄλως διόλου ξένο), *Βάγκας* ἀπὸ *ΒΑΡ*ύτιμος, ὄν. βαφτ. (Πιθανώτερον νομίζω αὐτὴ τὴν παραγωγή παρὰ ἀπὸ τὸ βάρκα, ὅπως θέλει ὁ *Χαιζιδάκης*. — Καὶ τὸ *Πάγκας* δὲν πιστεύω νάναί ἀπὸ τὴν *Πάγκα* (*Βανσα*). Μπορεῖ ἀπὸ τὸ *Πάνος*. Θὰ μπορούσε κι' ἀπὸ τὸ *Πάγκαλος*, ἂν τυχὸν σονηθίζεταί ἰσόνομα στὴν πατριδα τοῦ *Πάγκα*, τὴν *Κορυθα*). *Βλαδίκας* και *Βλαντικάς* (και *Πλατίκας*;) ἀπὸ *ΒΛΑΔ* Ἰμηρος (Μπορεῖ και ἀπὸ τὴ ολαβ. λέξη *vladika* — ἀρχιερέας, δεσπότης. Ὅπως ἔχουμε κι' ἑλληνικὸ βαφτ. ὄνομα *Δεσπότης* (θηλ. *Δέσποινα*), ἀπ' ὅ-

* Γιατί ἔτσι; Γιατί δὲν μπορῶ νὰ γράψω τίποτα συστηματικὸ, χωρισμένο ἀπὸ τὰ βιβλία και τὰ χαρτιά μου, πάνου στὸ τραπέζι τοῦ καφετιείου.

που οἱ τόσο πολλοὶ *Δεσποτιόπουλοι* (κι' *Ἐπισκοπόπουλοι* ἀπ' τὸ βαφτ. *Ἐπίσκοπος*)! Γιατί ἂν δὲν εἶταν βαφτιστικὸ τὸ *Δεσπότης*, θὰ πρεπε νὰ παραδεχθούμε δι' κι' οἱ *Δεσποτάδες* κάνουν παιδιά, ἐνῶ δὲν κάνουν. Μόνον ἀνιψάνια μπορεῖ νὰ κάνουν ἀπ' τὶς ἀνιψιές.) Κτλ. Πρὸ. γιατί τὴν ἴδια χαιδευτικὴ κατάληξη και τὸ γιὸς—γιόκας.

ΒΑΓΙΑΣ.— Ἄπ' τὸ βαφτ. *Βαϊοφόρος*. (Ὅχι ἄμεσα ἀπ' τὸ *Βάια*, ὅπως λέει ὁ *Μποῦτιουρας* στὸ βιβλίο του *Νεοελλ. Κόρια ὀνόματα*).

ΔΟΞΑΣ.— Ἄπ' τὸ βαφτ. Ὀρθόδοξός. — Καὶ τὸ *Δοξα* ὁ ἄς μου φαίνεται πὼς δὲ σημαίνει ἐπάγγελμα, παρὰ εἶναι μεγεθυντικὸ αὐτιουνοῦ. Πρὸ. ὅμως και τὸ μεσαιωνικὸ *Τοξαράς*.

ΜΑΡΤΙΜΙΑΝΑΚΗΣ.— Ἄπὸ *Μαρτινιανός*.

ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ.— Τούρκικο—ἄνθρωπος τῆς καρδιάς, σύντροφος, φίλος.

ΡΑΚΤΙΒΑΝ.— Ἄντις *Ραχτιβάν* ἢ ἑλληνικότερα *Ραχτιβάνης*. Τούρκικο. Στὸν καιρὸ τῆς *Τουρκοκρατίας* *ραχτιβάνηδες* ὀνομάζονταν ἕνα εἶδος ταχυδρομοὶ ἢ ἔχταχτοι ἀποσταλμένοι *καβαλλάρηδες*. —Κυρίως *ραχτιβάν* θὰ πῆ ἵπποσκευή.

ΚΑΡΑΝΤΖΑΛΗΣ (Λακωνία). Εἶναι ἐθνικὸ μὲ τὴν τούρκικη κατάληξη — λης — ἀπὸ τὴν *Καράντζα* (χωριὸ στὴ *Μεσσηνία*, *θαρσῶ*). Ὅπως *Μωραλῆς* — ἀπ' τὸ *Μωριά*, *Μισοιρλῆς* — ἀπ' τὸ *Μισοίρι* ἢ πού ξενιτεύθηκε στὸ *Μισοίρι* (*Αἴγυφτο*), *Γενήσερλῆς* — ἀπ' τὸ *Γενισεῖρ* (*Θεσσαλία*), *Γεραλῆς* — ἀπ' τὴ *Γέρα* τῆς *Μιτυλήνης*, *Σμυρλῆς* — ἀπ' τὴ *Σμύρνη*, *Σταμπολῆς* — ἀπ' τὴν *Πόλη*, *Περγάμαλῆς* — ἀπ' τὴν *Πέργαμο*, *Κάζδαγλῆς* — ἀπ' τὸ *Κάζ Δάγ*, *Μπροσόαλῆς* — *Μπροσοαλάκης* — ἀπ' τὴν *Προῦσα*, *Δράμαλῆς* (ἑλληνικὸ οἰκογενειακὸ) — ἀπ' τὴ *Δράμα*, *Βλάγκαλῆς* — ἀπ' τὴ *Βλάγκα*, χωριὸ τῆς *Πόλης*, πού τὴ λένε κι *ἀγγουροβλάγκα*, γιατί εἶναι ξακουμένη γιὰ τ' ἀγγούρια τῆς. (Σὲ μεσαιωνικὰ κείμενα ἀπαντιεῖται ἰσόνομα ὁ ἀρσενικὸ γένος) — *Βάργαλῆς* — ἀπ' τὴ *Βάργα*, **ΤΖΑΜΑΛΟΥΚΑΣ.** — Ἄπὸ τὸ ἀραβικὸ *Τζαμαλῆς*, πού τὸ μεταχειριστήκαμε ὡς βαφτιστικὸ, μὲ τὴ χαιδευτικὴ κατάληξη —ούκας, ὅπως *Πέτρος* (*Ἰταλ. Πέτρος*) — *Πετροούκας* (ὄχι ἀπ' τὴν *πετρούκα*), *Μπένος* — *Μπενοούκας* κτλ.

ΜΑΛΗΣ. — Ἄπὸ τὸ *Τζαμαλῆς*.

ΜΙΣΤΡΑΣ (οἰκογενειακὸ). — Ἄπὸ *Μυζηθράς*. — Τὴν παραγωγή αὐτὴ τὴ βρήκε ὁ *Χαιζιδάκης*, γιὰ τὸ γνωστὸ *Μισοίρι* τῆς *Λακωνίας*. — Εἶταν ὅμως και πολὺ εὐκόλο νὰ τὴ βρῆ, γιατί σὲ μεσαιωνικὰ κείμενα ἢ πατριδα τοῦ *Μισοιριώτη* ὀνομάζεται *Μυζηθράς* και στὰ *Βενετσιάνικα* ἔγγραφα *Misithra* ἢ *Misisthra*. Ὑπάρχει και μεσαιωνικὸ οἰκογενειακὸ *Μουζηθράς*.

ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ.— Ἄπὸ βαφτ. *Πανώριος* (*Πανωραῖος*) — Ὅπως και *Βασιλιάς* ἀπὸ *Βασίλειος*, *Καραφωτιῆς* ἀπὸ *Καρα—Φώτιος*, *Γαροφάλης* κτλ.

ΒΑΝΤΖΟΣ (*Ζαγορίσιος*). Ἄπὸ τὸ *Σλαβ.* Ἰδάν (*Γιάννης*) ἀντις Ἰδάντιος, μὲ τὴν κατὰλ. —τος, ὅπως *Μήτιος*, *Κώτιος* κτλ.

ΣΤΟΥΡΙΤΣΑΣ.— 'Από Σγουρός, κι αυτό από Σγουρομάλλης, βαφτιστικό. Γνωστό βέβαια δι' εἶνα πολὺ παλιὸ ἴδιωμα (Πρβ. καὶ τὸ ἀνάλογο ἐπίσης μεσαιωνικὸ Κλωσιόμαλῶς — ὁ μὲ κλωσμένα τὰ μαλλιά). Ἡ κατάληξη ὅπως στὸ Στανίτσας (βαφτ., δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχει κ' οἶκός. τέτοιο) ἀπὸ Στανιόλαος, Δήμιτσας ἢ Δήμιτσας ἀπὸ Δημήτριος κτλ.

ΚΑΛΔΙΣΠΕΡΗΣ.— Μοιάζει σὰ μετάφραση τοῦ Ἰταλικοῦ Μπονασέρας. — Πρβ. καὶ Καλημέρης.

ΡΙΖΟΣ.— 'Απὸ βαφτ. Καλορρίζικος. Πρβ. καὶ Καλομοίρης — Μοίρας.

ΚΟΥΜΠΗΣ (Βοστίτσα).— 'Απὸ Για Κουμῆς — Κουμπῆς. Ὁ τύπος Κουμπιάς (Τσεσμές) ἴσως νάβῃ ἀπ' ἄλλοῦ, λ. χ. ἀπ' τὸ Κομνηνός — Κομινός.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.— 'Απὸ τὸ Dragomir.

ΠΑΦΙΑΣ.— Δὲν εἶν' ὁ τερεκές, παρὰ — Πάμφιλος.

ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ — Παπα—'Αχιλλᾶς.

ΜΠΑΑΤΑΤΖΗΣ (Ποῦ νὰ εἶναι; Τί νὰ κάμνῃ;). Τούρκικο — Μπαχτιζήδες ὠνομάζονταν εἶδος ὑπηρετές γιὰ τὶς χανούμισσες τοῦ Σουλτάνου. Ἡ κατάληξη —τζής γενικὰ σημαίνει τὸ ἐπάγγελμα: Καζαντζής — Καζαντζάκης, πὺν φτιάχνει καζάνια, Σαπουντζής — Σαπουντζάκης — σαπουνᾶς, Καλλιωντζής, ναύτης στὰ γαλιόνια, Δεμερτζής, ἀντὶς Νιευιτζής — Σιδεράς, Τουφετζής — πὺν φτιάχνει ἢ διορθώνει τουφέκια, Σαγιατζής — πὺν φτιάχνει σαγιάκια (εἶδος ρούχο μακεδονικόν), Βαρουξής — Βασουξάκης, ἀντὶς Μπαροχτισής (ὑπάρχει κ' εἶσι) ἢ Μπαρουτιῆς — πὺν φτιάχνει παραούτη, Κοεμιζόπουλος ἀπὸ Κουγιουτζής — χρυσοχός, Βακιρτζής (Μπακ.—) χαλκωματῆς, Τουτιουντζής — πὺν φυτεύει ἢ ἐμπορεύεται καπνὰ, Ταχιατζής — σανιδᾶς, Μιταυτισής, κείνος πὺν φέρνει τσίλια, κτλ.

ΑΣΤΡΑΣ.— 'Απὸ 'Αστραγαλῖνος (μεσαιωνικόν).

ΓΑΛΗΣ.— 'Απὸ 'Αστραγαλῖνος ἢ ἀπὸ Μεγάλος.

ΔΑΡΒΑΡΗΣ.— 'Απ' τὸ ολαβικόν drvar — ξυλᾶς.

ΤΣΙΡΙΚΟΣ.— Κηρύκος μὲ νησιώτικη προφορά.

ΠΑΤΡΙΚΗΣ.— 'Απὸ βαφτ. Πατριμῖος, ὅπως Παρθένης ἀπὸ Παρθένιος, Μαχούμης ἀπὸ Παχώμιος, Σωφρόνης ἀπὸ Σωφρόνιος, Γιαννίκης ἀπὸ Ἰωαννῖκος, Μορῖκης (καὶ Μαυρῖκης) ἀπὸ Μαυρίμιος (Πρβ. καὶ βούλγαρικὰ — Μωρολέων, Μωροχαρζάνιος, ὅχι ἀπ' τὸ μωρός, ἀλλὰ ἀπ' τὸ μῦρος (muire) Μαυρολέων, Μαυροχαρζάνιος) κτλ.

ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ. — 'Αντὶς Κουλουμπάκης. 'Απ' τὸ Colombo — Περιοτεράκης (Πρβ. κ' ἐλληνικὸ Περιοτέρης).

ΓΙΑΛΟΥΣΗΣ.— Ἐθνικὸ μὲ τὴν χιότικη κατάληξη — ούσης — ἀπ' τὸ Γιαλό.

ΠΩΛΟΓΕΩΡΓΗΣ (Κρητ.).— Πανλογεώργης, δηλ. ὁ Γεώργης τοῦ Παύλου, ἀπ' τὸ ἰταλ. Polo (Paul).

ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ (Κεφαλλον.). — 'Απὸ Ferando (ἢ Ferrando;), Γαλλ. Ferrand.

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. — 'Απὸ κομνηνοῦρος, κάποιον ἀξίωμα στὸ Τάγμα τῶν Ἰωαννιῶν. Κομνηνοῦροι ὀνομάζονταν κ' οἱ ἐπίτροποι χημάτων τῶν Ἰωαννιῶν στὰ διάφορα μέρη. Πιστεύω ἴδιωμα χρησίμευε ὡς βαφτιστικό. Βρίσκεται καὶ στὰ Γερμανικά: Kommenthur ἢ Kommthur.

ΠΕΡΒΑΙΝΑΣ.— 'Απ' τὸ Ὑπερβαίων;

ΡΟΥΓΚΕΡΗΣ (Κορφαίτης).— 'Απ' τὸ Kuggerio, Γαλλ. Roger.

ΚΟΝΤΥΛΗΣ.— Δὲν πιστεύω νάβῃ ἀπὸ κεί ποδ τὸ παράγον, δηλ. ἀπ' τὸ κοντύλι. Ἡ θάνατι ἀπὸ νάνα οὐνθετο μὲ τὴ λ. κοντύλι ἢ, ὅπως μὴ φαίνεται πιθανώτερο, ἀπὸ Κόντιος—Κοϊντίλιος, δηλ. Ρωμαϊκόν.

ΤΖΑΡΤΖΑΝΟΣ (Θεσσαλός).— Σλάβικο ἀπ' τὸ tsar — Τσάρος.— Τσαρικός, Βασιλικός. Πρβ. καὶ Τσαρῖτσανη.

ΒΑΡΒΟΓΛΗΣ (Μωραΐτης). — Μασκάρεμα τοῦ Μάργαριου γλῶσσ.

ΚΕΠΕΤΖΗΣ.— Τούρκικο. Κέπει, ἴδες εἶταν κάποιον στρατιωτικὸ σῶμα στὴν Τουρκία πρὶν μερτοῦς αἰῶνες.

ΚΟΤΖΑΜΑΝΗΣ.—Εἶναι τὸ τούρκικο ἐπίθετο κοτζαμάν—πολὺ μεγάλος.

ΚΑΖΑΖΗΣ.— Τούρκικο— μεταξᾶς.

ΚΑΒΑΦΗΣ.— Καβαφάκης. — Τούρκικο — παπουτιῆς.

ΠΩΠ.— Ροῦσσοικο ἢ βοιουράικο— παπᾶς. * Πρὸ. καὶ τὸ βοιουρ. Ποπός.

I. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

* Ἄν καὶ παπᾶς ὁ Πώπ. γράφει ὅμως τότῳ τελευταίῳ πολλές ἀλήθειες, πὺν πρέπει τέλος νὰ τις προεξέῃ ἢ Κυβέρνηση.

ΣΟΝΕΤΟ

Σονέτο κάθε λόγος σου γιὰ μένα.
Στίχος, τραγούδι ὁ κάθε καημός σου.
Μὰ τοῦ γλανθοῦ ματιοῦ σου τὰ εἰπωμένα
Μήτε κ' ἐσὲ τὰ βάνει ὁ λογισμός σου
Χαῖδ' ὑπερκόμοιο ὁ κάθε ἀνασασμός σου
Μουρμούρισμα πηγῆς τὰ ἠδονοιμένα
Φιλιά κ' ἐσὲ τ' ἀγκάλιασμά σου ἐσένα
Μήτε κ' αὐτὸς τὸ σκέφτηκε ὁ θεός σου.
"ὦ! πόσο κ' ἀπὸ σένα ἡ ἀπιστία
Θάχει καημὸ καὶ λάγκημα καὶ χάση!
'Καὶ τί γλυκεῖα κ' ἀνείπωτη μαγεία.
'Ἄν σ' ἔβρισκε μιὰ νύχτα τὸ φεγγάρι
Στὸ μοσκοβόλο στρώμα σου κλαμμένη,
Γιὰ κάποιος ἄλλης κάλλη, προδομένη.
Λευκάδα ἈΣΠ. ΓΚΙΝ

ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Εἶμαι Ὀδυσσεὺς ταξιδευτῆς πὺν δὲ φοβίζον κάποι.
Σὲ θάλασσα καὶ σὲ θοῦνὰ κ' ἀνοιχτὴ καὶ χεῖμῶνα
σένα ζητῶ μονονυχτὶς ὦ Ἀγάπη—Πηνελόπη,
τῆς σκέψης μου νὰ ὑφάνης τὸ χιτῶνα.
ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ